

Tyrjän Rykmentin Rintamalehti

N:o 682

4.8.1943

T Y R J Ä N P Ä I V Ä.

Savua, tulta, verta, loputtomiin kranaatteja - Tyrjä!

Sauhun kattamassa maastossa rykmenttiä päättäväisiä miehiä, väkevis-
sä käsissään aseet - rävähtämättömin joukkovoin tuijottaen yli ei-
kenenkään - maan odottaen hyökkäystä, kysyäkseen: t u l t a!

He tekivät sen! 4.8.41 voitto Tyrjässä - himmentymätön muisto kah-
den vuoden takaa. Kunniakkain lehti Tyrjän rykmentin historiassa!

K U O L E M A N J U O K S U

(onistettu kaatuneen vänr. Hannes
Sihvon unchtumattomalle muistolle)

Kirj. luutn. Matti Kuusi

Halki metsän raadontuoksuisen ja kranaattien silpoman
saattoväki kummallinen samoaa kuin sutta kahdeksan.

Kohti korpilammen kulonmustaa rantaa

kaksi jättiläistä nuorukaista kantaa

hiessä uiden, uuvuksissa, veressä ja kyynelissä pää.

Kun korsukukkula vallattiin
oli toista silloin juoksu.
Oli kahdeksan meitä silloinkin
sama savun - ja kalmantuoksu.
Kuhis' ryssiä täynnä kumpare tuo
ylipääsemätön oli niitty ja suo
ja seinähullujen nimen me saimme
kun tuliannokset haimme.
Kävi raikkasti nauraen edellä hän

ja me seurasimme, me seitsenän;
läpi miinakentän ja ansanaitten
me liu'uimme lailla ankeriaitten,
oja muuan tarjosi kuolleen kulman,
ja sitten päästään huudon julman
me syöksyimme päin kuin metsänpöiköt.
- Sen illan muistamme, veikot!
Ja kun eversti puristi jokaisen kättä,
oli jotain se kieltämättä.

"Nopeammin! Nopeammin." väristyvin kasvoin huudetaan.

"Kuuletteko, veljet mitään? Kuka murroksessa kulkeekaan?

Eikö juoksuamme sumun takaa vaani

kalvas, mykkä, läähättävä karavaani?

Kuolemako yössä siellä rientää rinnallamme korpitiellä?"

Kai muistatte kaukopartion?
Pari viikkoa siitäkin vasta on.
Ohi lentokentän ja vartion sadan
oli hiivitty varteen rannikkoradan.
Tulikorsut, tankit ja patterinsijat
me kartoimme, me sekailijat.
Ja luulimme selvityn vaikeimmasta,
pahin olikin edessä vasta.
Kaks' päivää kurjalla korpisuolla
me rämminne ryssien selkäpuolla,
veikot harhaan meidät kompassi kartta
kun marssimme puron vartta.
Ja kun leväty yö oli lammen luona
oli lopussa kuiva muona.
Yhä polkumme kaukaa kyliä kiersi,
puri sääsket, jalkoja saappaat hiersi,
mut' vänrikki hynyili: eteenpäin.
Liki onia linjoja pääsimme näin,
kun äkkiä kuului takaa: stoi!
"Pojat, tulta!" Ja sitten kp-t soi.
Tuli siitä huikea juoksukiista

mut' ryssiltä häipyi riista.
Läpinärkinä, pinnassa tuskan hiki
me jouduimme lhalan kylää liki.
Oli nälkä ja jano ja nilellä raajat
mut' ympäri korvet laajat.
Läpi murrosten, rämeitten eksyttäväs
me tarvoimme, hoipuimme eteenpäin,
taas jouduimme ryssien korsukyliin
ja suoraan partion syliin.
"Ei takaisin enää." ja kiroten
me ammuimme lippaan viimeisen,
se vihollisketjun niitti lakoon,
ja taaskin pääsimme pakoan.
Pää humisten, juojuen laahustimme
ne seitsenän jäljessä vänrikkimme,
teki mieleemme nukkua uneen pitkään,
ei häneen tehonneet vaihet mitkään,
kun edellä hirvi vainuin herkin
hän harppoi, viittasi sovitun merkin
ja ylitse nykän ei - kenenkään maan
me saavuimme kotiin - pukkunaan.

Ylle Tyrjän raadeltujen metsän sade vuolas lankeaa,
ahnaasti juo nuorta verta nokinen ja kuollut erämaa.
Kiirii kaukaa sodan ääni hiljentyvä,
viipyy metsätiellä äänettömyys syvä,
verkkaisesti lammen rantaan kalvas surusaatto vaelttaa.